

Trojúhelník mizející, xeroláž, karton, 100 x 70 cm

Marie Molová

malířka, grafička, restaurátorka, ilustrátorka

5. 8. 1948 narozena v Jilemnici

1963–1967 Výtvarná škola Václava Hollara Praha

1967–1973 AVU Praha, profesor Karel Souček

Členka Umělecké besedy

Vystavuje od roku 1968, sama od roku 1981,

v GJJ prvně v dubnu 1997

Zaznamenává si sny a vydává autorské knížky

adresa: Stržná 494/14 165 00 Praha 6 – Suchdol

email: molma@tiscali.cz

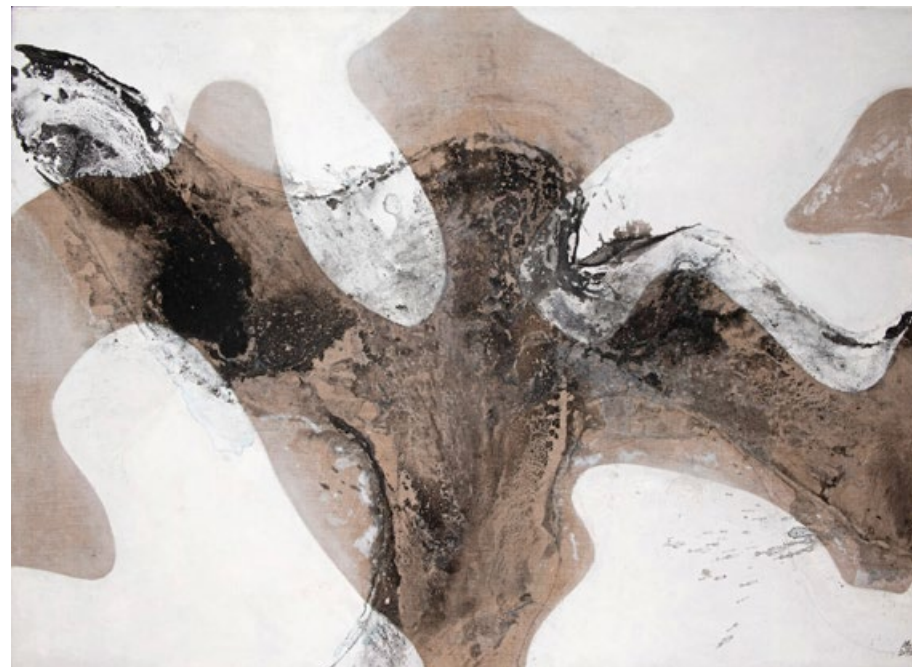
mobil: 777 087 615, pevná linka: 220 922 078

web: www.mariemolova.cz

www.galerie-sumperk.cz

www.dksumperk.cz

www.ceskegalerie.cz

Medúza, plátno, kombinovaná technika, 140 x 100 cm

MARIE MOLOVÁ

ZNAKY A ZNAMENÍ

6. 4. – 30. 4. 2022

GALERIE JIŘÍHO JÍLKA, SADY 1. MÁJE, ŠUMPERK
ZAHÁJENÍ VE STŘEDU 6. DUBNA V 18.00 HODIN
OTEVŘENO DENNĚ OD 13.00 DO 18.00 HODIN
NA ZAZVONĚNÍ V RECEPCI PENZIONU G

S PODPOROU GRANTU MINISTERSTVA KULTURY, MĚSTA ŠUMPERKA
A OLOMOUCKÉHO KRAJE

Tanec, xeroláž, karton, 70 x 100 cm

Marie Molová, *Sny*:

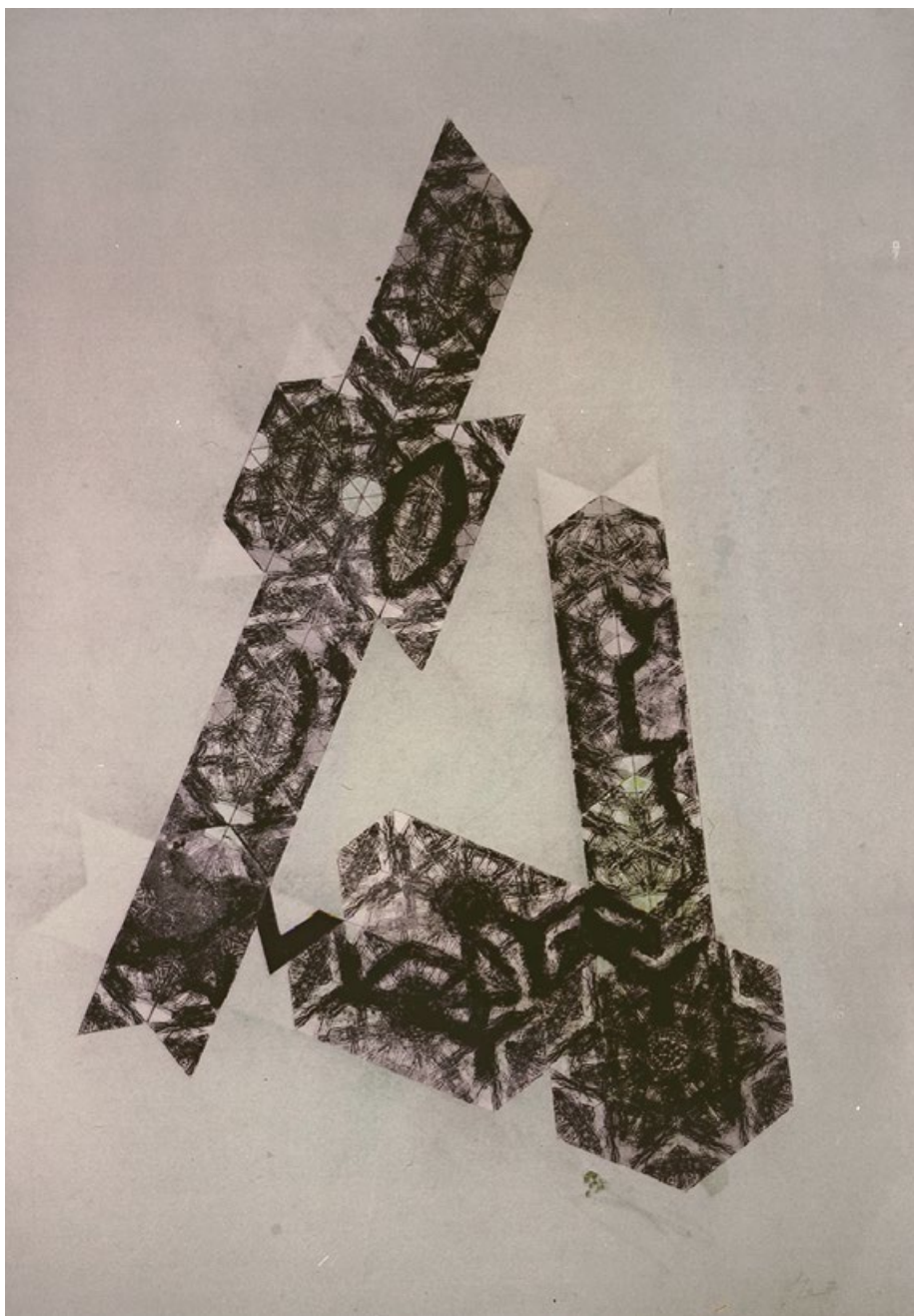
Točily se mi před očima dvě kobry, obrovské s šedočernou kresbou. Svíjely se na dně velké jámy po odčerpané vodě. V podstatě byly bezmocné, jak se plazily ve skládce na dně. Hlavně se hýbala ta po mé levé ruce. Odkud se vzaly ty nebezpečné obludy? Měly tam sice po straně stěny menší vyhloubeninu, ale nikam nevedla. Mohla to být i studna, ale díra byla spíše vyhloubená do široka jako pro jezírko. Možná se bude čistit od bahna, napadlo mě, a také by bylo zajímavé prohrabat ten marast. Vždyť do vody leccos spadne, třeba snubní prsten, nebo se tam schová zbraň! Chvillemi se mi skutečně něco zalesklo před očima nebo se objevila cenná plastika, ale hned to zmizelo. Vidím se, jak hledám šikovnou tyč, na kterou by se daly dobře napichovat různé předměty. Plánuji: Vytáhnu je nahoru a pořádně si je prohlédnu. (Kobry jsou snad mé dvě ruce, klacek je štětec, a protože já maluji levou, tak je ta levá kobra čilejší)

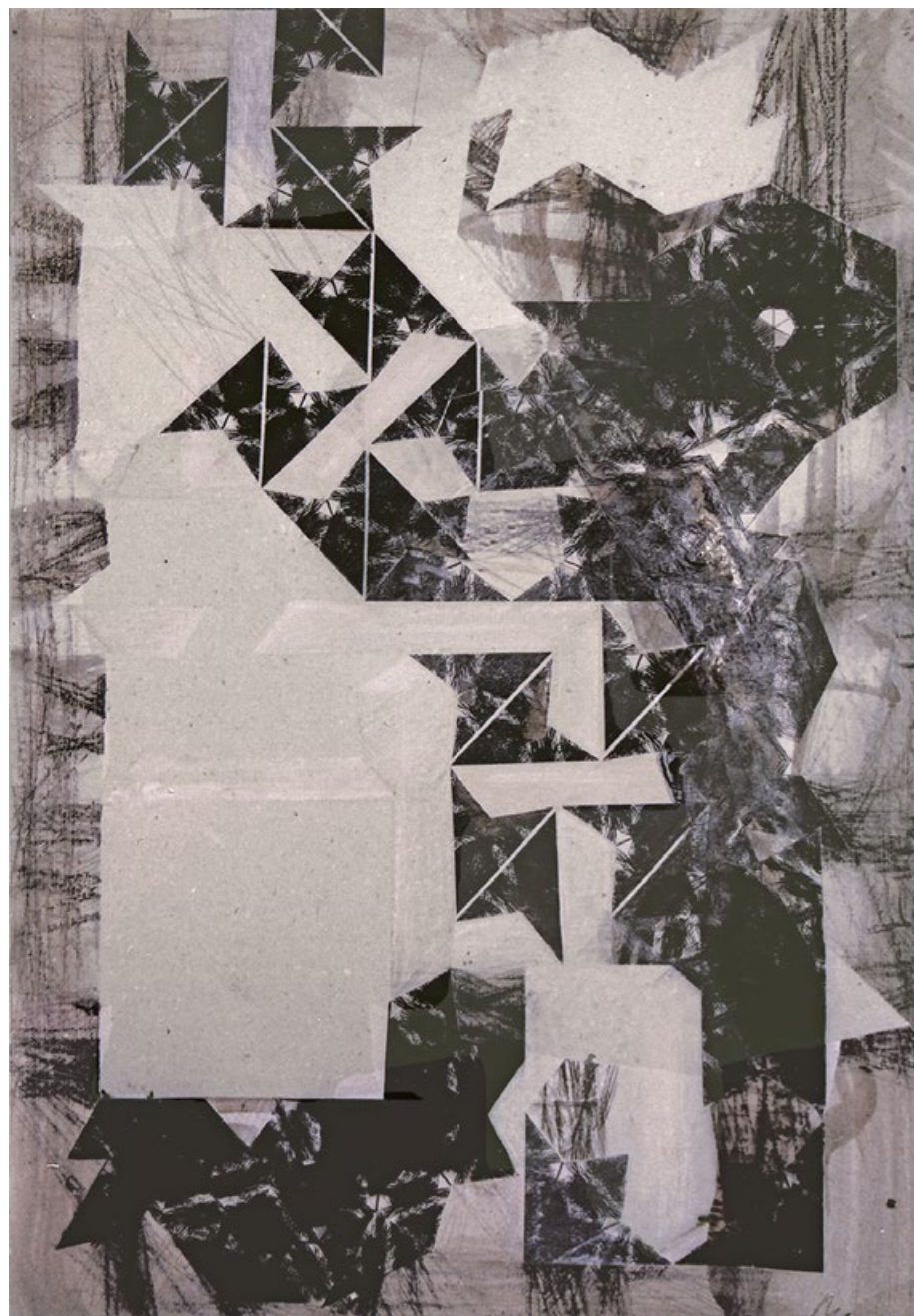
Setkání v krajině, xeroláž, karton, 70 x 100 cm

Jakási roleta nebo plášť, závoj, nevím. Bylo to na sebe nebo před sebe? Nebo snad do oken? Ano, a hlavně na jižní stranu, protože má nejméně světla, aby se uplatnil krásný dekor v podlouhlých čočkách. Sluneční paprsky se na nich lámaly do opalizujícího lesku a všechno se tak odráželo a jevílo bohatší, jakoby navrstvené, ale i rozložené do měňavých a těžko rozlišitelných obrazů. Až oči přecházely, nemohly se odtrhnout. Čočky byly vystouplé, trochu připomínaly velká zrna, ale nebyla uprostřed rozdělena na dvě půlky, měla blíže ke středu oblou linii, která kopírovala vnější tvar oválu. Měla i stín. Vchod? (Průniky do neznáma)

Čtvercový obraz, ale ne přehnaně velký. Nemohu rozeznat, co je na něm. Asi něco tajemnějšího, schovaného za sklem, které má zvláštní schopnost rozvlnit malbu, až se začne hýbat. Sklo je upravené, možná lité na různou tloušťku, možná i se zrcadlovým efektem, a když divák prochází kolem obrazu, tak se projevují deformace jako v labyrintovém obludáriu. (Snaha o pohyb)

Trojúhelník vznikající, xeroláž, karton, 100 x 70 cm

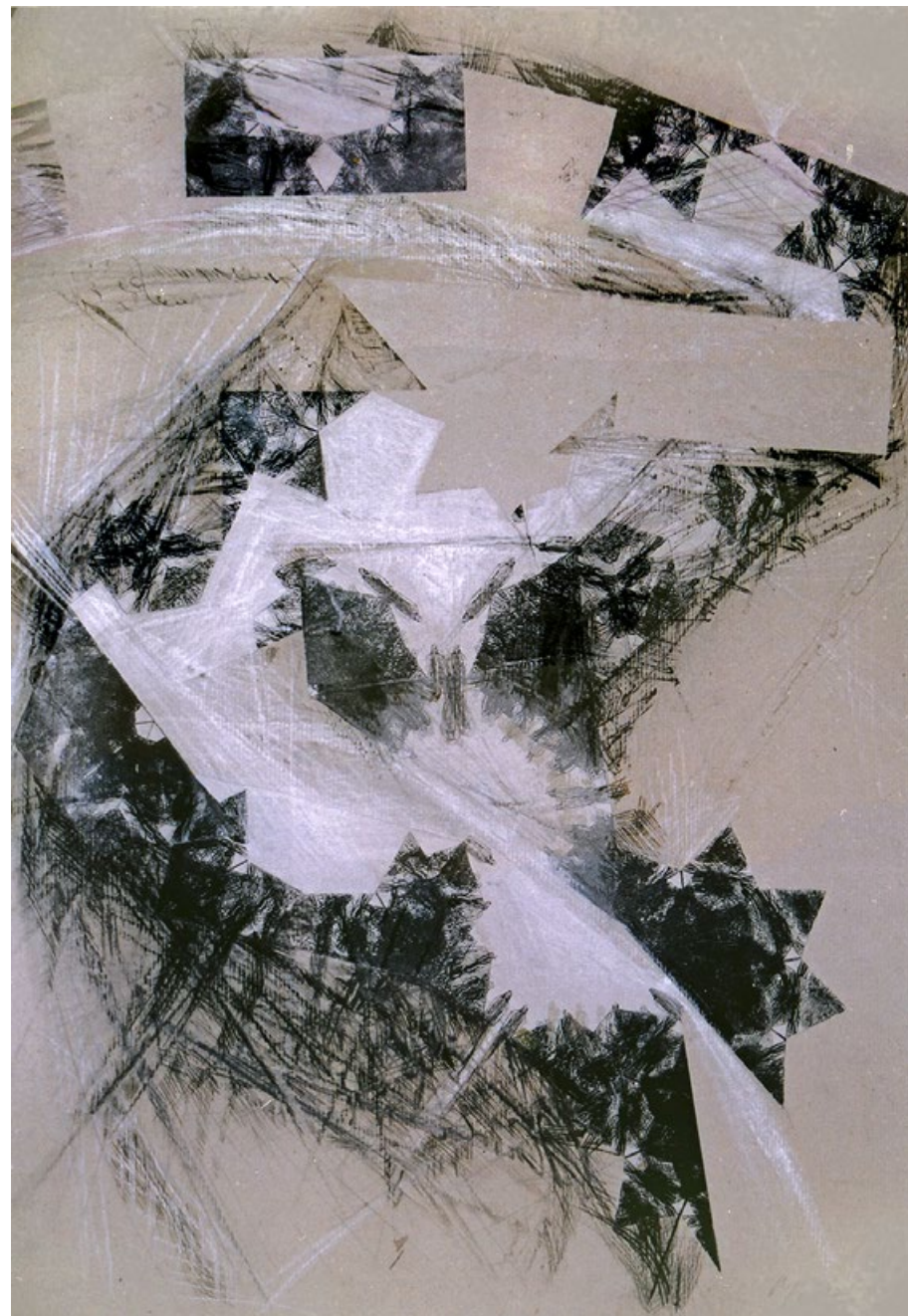
Mříže, xeroláž, karton, 100 x 70 cm

Marie Molová se do galerie vrací po pětadvaceti letech, stálá ve své proměnlivosti. Všechno je pro ni konečným cílem i zdrojem novotvarů. Vrací se k nim a proto ani datování tu nerozhoduje. Vychází z bezprostředně viděného, aby se následným dělením, přesouváním, otáčením a propojováním částí svých dřívějších kreseb, frotáží kopírovaných na tenké průsvitné papíry a jejich nahodilým opakováním a vrstvením od původního stavu vzdalovala. Jeho „komolením“ dostává se na samou hranu rozpoznatelnosti. Mění ho do podoby obrazu světa ve stavu zrodu. Rozpuštěním věcných tvarů v nezřetelnosti, blízké matoucímú snu, míří k jiné, spíš jen vytušené srozumitelnosti, známé z dětského kaleidoskopu. Svě kresbomalby sestavuje tak, aby se z nich samovolně vynořily skryté, významově rozvolněné polohy výpovědi a vytváří z nich abecedu vlastní řeči tajemných znamení a znaků. Používá k tomu techniku xero(ko)láže.

„Byla to zvláštní hra, ve které jsem se snažila všemožným způsobem kresbu rozpustit a potom s ní nakládat tak, aby bylo možné vidět v ní jinou realitu. Napětí mezi tím, co už skoro poznáváme, ale ještě neúplně, co může být to či ono, kde stačí pootočit obraz či jeho díl a proměnlivost tvarů dovoluje vjemu přiřknout jiný význam. Rozdělila jsem téma obrazu na několik segmentů a chtěla jsem dosáhnout toho, aby jejich otáčením a novým sesazováním vznikaly různé kompozice. Tato hra, která dávala možnost mít ne jeden, ale mnoho obrazů, odpovídala mému pocitu změny a dovovala dívat se na tutéž věc nově. Zajímá mě její pohyb, změna, přetvoření, celek v jednotlivosti. Tehdy mě zaujal počítač tím, že změny „necítí“, ale „počítá“, takže co já načrtnu, on přepočítává a je důslednější. Ale nejsem otrok počítače a jemu navzdory jsem to, co napočítal, znovu s citem namalovala. Zajímá mě moment změny významu, který jsem samozřejmě dokreslovala, překreslovala a intuitivně doplňovala, aby to bylo čitelnější“.

Už její slova z roku 2007 potvrzují, že veškerá Mariina dynamická výpověď je jednolitá, že v základním směřování se v průběhu let nemění a jenom plynule zraje. V plné svobodě vyhraněné formy zrcadlí odvěký rytmus řádu přirozeného světa v jeho celistvosti a na svou první zdejší výstavu tak, navzdory času, hladce navazuje.

Miroslav Koval

Zimní krajina, xeroláž, karton, 100 x 70 cm